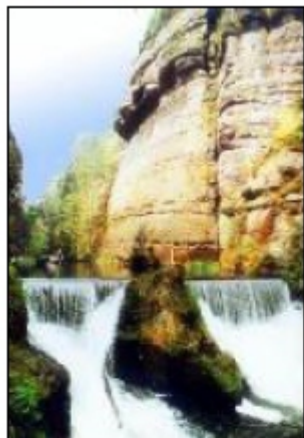


Slunečná neděle, květen 1988

Je 8. května 1988. Všichni jsou v Německu a já sedím doma a učím se. V poledne přijel Zdeněk, chce jet s kajakem na Ploučnici, ale já ho přemlouvám: půjdeme na Trojnožku.



Trojnožka je ve Hřensku v soutěskách, v místech, kde začíná horní plavba člunem. Zdeněk rád dělá cesty nad vodou, a proto máme už čtyři roky zatlučený kruh v údolní stěně. Do plánované cesty není od nástupu vidět, zakrývají ji velké převisy. Není vidět ani kruh, ale Zdeněk k němu, kousek starou cestou a pak šikmo doleva pod převisy, s jistotou dolézá. Sedět u prvovýstupáku není žádná pohoda – lana visí volně ve vzduchu nad říčkou a nohy stále sklouzávají pod převis. Také nad hlavou je převis – asi metrový, vlevo však ustupuje a dá se v něm nahmátnout ostrý sokolík.

Už první vyklonění za sokolík mi nedělá dobře v okolí žaludku. Ostrý je sokolík jenom dole a velký balkón, který Zdeněk sliboval nad převisem (tj. 2 m nad kruhem) je jednak malý, a pak je nad ním další převis. Nad tím, podle Zdeněkova ujišťování, stěna přes několik balkónů ustupuje, prý to loni určitě viděl z druhého břehu. Já do ní přes několik menších převisů nevidím, ale je mi jasné, že neustupuje ani o kousek. Dávám do spáry oblého sokolika dvě smyčky a vracím se.

Dlouho se rozmýšlím. Zatím se na protějším břehu nakupili němečtí turisté, kterých tu, když je hezky, procházejí davy. Zdeněkovi se sedí stále hůř. Dávám mu přednost, s výmluvami ji odmítá. Nedivím se mu, vykreslila jsem stěnu dost hrůzostrašně. S posbíranou odvahou chytám sokolík, zakláním se, pak chyt v prvním balkónku. Za oblý sokolík se neudržím, proto pravou hluboko do spáry, ale ouha, levá se nevejde do spáry ani pod ní, ani nad ní. Asi nadávám. Přešahávám. Na druhém balkónku sokolík končí, chyt je vodorovný, velký, ale stále jsem v záklonu, tak začínají naskakovat bandasky. Zkouším se přitáhnout, kloužou mi nohy. Tak znovu. Konečně stojím na druhém balkónu. Smyčka za tenký stromek a asi 15 m přes několik nepříjemných bříšek na velký balkón a pak už snadno na vrchol.

Je tu vrcholová knížka z roku 1951. Dlouho si v ní čteme. Zdeněk tu byl mockrát (poprvé před 29 lety), já poprvé před patnácti... Byla to tenkrát jedna z mých prvních věží. Divím se, jak je náhorní strana vysoká – přes 20 m. Stahujeme lano a jdeme se na dokončenou cestu podívat z profilu. Vidět to předtím, tak bych tam nevezla.

Cestou k věcem si prohlížíme zbývající stěny věže. Pravá hrana náhorní stěny je volná. Jak to, že ji nevylezl Bělina, když tu před deseti lety prošel a zanechal po sobě několik cest? Asi mu nepřípadala lezitelná.

Nejdříve chvíli bouldrujeme na nástupu, pak jdeme pro kovárnu. Jsi na řadě, říkám Zdeněkovi, já pak zatluču druhý kruh. Dává tedy první. Už k němu to není zrovna nejlehčí, zjišťuji při pendlu hned nad nástupem. Nad kruhem lezu v krásné, stále převislé přímé linii nad převisy, kde dávám 2. kruh. Nad ním si Zdeněk libuje, že už to nebude nahoru moc těžké, ale zdání zklamalo. Krajně těžký krok se nakonec podařil a další pěkná cesta je na světě.

Obě cesty jsou VIIb, dlouhé okolo 35 m a ta druhá je jedna z našich nejhezčích...